

Jonge trainers in de picture: Rodney Hertog

Rodney Hertog, een hardwerkende en gedisciplineerde jongen met grote ambities in het trainerschap. Met veel verstand van voetbal en een goede visie op het mooie spelletje is hij hard aan het werk om deze ambities waar te maken. Al vier jaar werkt Rodney voor onze club maar nog niet veel mensen kennen hem. Alle reden om met hem een praatje te maken!

Rick: Zou je jezelf eens voor willen stellen; wie ben je? Welk team train je? Hoelang ben je eigenlijk al trainer?

Rodney: Ik ben Rodney Hertog, 22 jaar. Ik ben trainer van de JO13-2, vroeger noemden ze dat de D2 maar dat is nu allemaal veranderd. Volgend jaar ben ik aangesteld voor de JO12-1, dat houdt dus in: tweedejaars E pupillen die doorstromen naar de D. Binnenkort heb ik een oefenwedstrijd met 14 man en vanuit daar probeer ik toch weer een mooi team te gaan bouwen voor volgend jaar, ik heb er in ieder geval erg veel zin in.

Rick: Je sprak net al over de veranderingen die gaan komen vanaf volgend seizoen, wat vindt jij daar zelf van?

Rodney: Ik vind het nog lastig, ik ben een beetje van de oude stempel. Je had in de selectie gewoon een D1 en een D2 etc. En nu wordt dat allemaal in leeftijdscategorieën geselecteerd, het is wennen maar ik denk wel dat het uiteindelijk beter is. Want je krijgt toch dat iedereen op eigen niveau gaat spelen, tegen leeftijdsgenootjes. Er zullen misschien hier en daar nog wel wat spelertjes alsnog doorstromen naar een leeftijdsgroep hoger maar dat zijn dan ook de beste, die spelen dan met en tegen jongens die een jaartje ouder zijn.

Rick: hoe ben jij bij Olympia gekomen, je hebt hier vroeger niet gevoetbald?

Rodney: Nee klopt, ik heb vroeger altijd bij DONK gevoetbald en heb daar voordat ik hierheen kwam ook al een jaartje training gegeven, alleen training geven geen wedstrijden coachen. Door mijn stage ben ik toen bij Olympia gekomen, Paul Spijkerman gaf toen de F-jes en de voetbalschool training en ik hielp daarbij. Vanuit daar heeft Paul mij eens benaderd om eens een keer een team te trainen en te coachen bij Olympia. Dat idee sprak mij gelijk aan om op die manier toch in het voetbal te blijven, ondertussen was ik namelijk al gestopt met voetbal. Uiteindelijk ben ik vanaf toen helemaal omgetoverd van voetballer tot trainer en dat bevalt me tot op de dag van vandaag nog heel erg goed hier bij Olympia.

Rick: Gelukkig! Met welk team ben jij toen begonnen hier op Olympia?

Rodney: D4 ben ik toen mee begonnen, het jaar erop D3. Ik begon helemaal basic, met helemaal niks en geen ervaring. Het was een beetje de kat uit de boom kijken, toen na de D3 ben ik met dat team meegegaan naar de C. Toen werden we C3, dat jaar wilde Olympia dat de C3 een echt selectieteam zou zijn. Vanaf daar moesten we jongens voorbereiden op het jaar daarop, de overstap naar de C1 en C2. Er zijn er 3 naar de C1 doorgestroomd en 6 naar

de C2. Een aantal ook nog naar de B en een aantal blijven hangen. Maar het was echt een doorbouwteam en dat was erg leuk om aan te werken.

Rick: Je bent dus ook trainer geweest bij DONK, wat is het verschil met trainer zijn bij DONK en trainer zijn bij Olympia?

Rodney: Trainer zijn bij Olympia is anders dan dat ik van te voren voor ogen had, ik had vroeger bij DONK een bepaald beeld van Olympia. Een beetje uit de hoogte en de kakersclub werden jullie genoemd. Op het moment dat ik de overstap maakte naar Olympia kreeg ik ook van veel mensen om mij heen te horen: “daar ga je toch niet heen?” “zou je dat wel doen?”. Het niveau bij Olympia sprak mij gelijk erg aan. Het mooiste is natuurlijk om op een zo hoog mogelijk niveau trainer te zijn en die jongens beter te maken door middel van je eigen opbouwende ervaring in het trainerschap. Bij Olympia ligt dat meer voor handen dan bij DONK. Hier ligt het niveau een stuk hoger maar ook de winnaarsmentaliteit, evenals de inzet. De selectieteams zijn hier ook een stuk beter. Organisatorisch staat het er hier ook veel beter voor, bijvoorbeeld bij een training; er zijn genoeg materialen, gemotiveerde en technische jongens en er is gewoon veel voetballend vermogen. Ik denk dat dit bij DONK net iets anders ligt, een andere capaciteit qua voetballers. Daarom is het geweldig om bij een club als Olympia te werken.

Rick: Je hebt al aardig wat ervaring opgedaan, wat is voor jou op dit moment het belangrijkste van het trainerschap?

Rodney: Een voorbeeld zijn voor de jongens, op het moment dat jij een groep selecteert waarmee jij het hele jaar aan de slag gaat moet jij er voor zorgen dat zij een beetje tegen je op gaan kijken. Wanneer je ze krijgt, zo'n groep, is het zaak een bepaalde visie erin te krijgen, een bepaalde winnaarsmentaliteit. Ligt er wel aan welke leeftijd, van een C groep verwacht je wat anders dan van een D groep. Dat was voor mij dit jaar wel even terugschakelen want ik ging natuurlijk van een C groep naar een D groep. Uiteindelijk is toch leuk om met zulke jongens te werken. Je moet die jongens stimuleren om beter te worden, je moet hun laten voetballen. Zij moeten zien dat het elke week een stapje beter wordt om zichzelf beter te ontwikkelen.

Rick: Je hebt zelf ook gevoetbald, heeft dit nog invloed gehad op je trainerschap?

Rodney: Ik heb wel een aantal dingen mee genomen vanuit mijn eigen ervaring met voetbal maar ik heb toch echt het meeste meegenomen vanuit mijn opleiding tot pupillentrainer. Ik heb daar erg veel geleerd, ik kreeg daar ook boeken en DVD's mee en die ben ik toch gaan lezen en kijken en daar haal je toch heel wat uit.

Rick: Volgend jaar wil jij je TC3 halen, je bent dus wel ambitieus. Heb je hiernaast nog meerdere ambities?

Rodney: Tot nu toe niet, ik heb niet voor mezelf meerdere doelen gesteld. TC3 ligt nu het meest voor de hand en daar wil ik mijzelf op focussen. Ik wil graag door ontwikkelen en daarvoor is TC3 een logische volgende stap. Ik heb dankzij mijn diploma van de pupillentrainer-cursus toch een bepaalde basis neergelegd en vanuit daar probeer ik niet

alleen de jongens te laten ontwikkelen maar ook mijzelf. Zodra jij jezelf ontwikkelt kan jij ook de jongens weer beter maken, anders blijf je als trainer hangen.

Rick: Geen specifiek team dat je ooit onder je hoede zou willen nemen?

Rodney: Ja zeker wel, ik zou over een paar jaar graag een JO17-1 of een JO15-1 willen doen. Omdat ik nu nog vrij jong ben heb ik denk ik nog te weinig ervaring om dit te doen en ben ik qua leeftijd ook nog te jong om zo'n groep echt op sleeptouw te kunnen nemen. Die jongens zijn ook 16 of 17 jaar, ze kijken dan toch anders naar je. Ik zou het over een paar jaar zeker wel willen, nadat ik mijn TC3-diploma heb en de nodige ervaring heb opgedaan.

Rick: Je wilt dus graag een vechtersmentaliteit erin brengen, wat wil je die jongens nog meer meegeven?

Rodney: Een stukje zelfrespect, je ziet toch vaak dat een team in verschillende groepjes aankomt op een training of bij een wedstrijd. De jongens in de kleedkamer gaan toch in groepjes zitten en ik probeer altijd om een team dan toch samen te krijgen, dit is wel erg lastig. Bepaalde jongens trekken namelijk toch wel naar elkaar toe, bijvoorbeeld 'de schoffies' trekken een beetje naar links en de 'rustige' jongens trekken een beetje naar rechts. Dat is moeilijk om te voorkomen maar ik doe mijn best, bij partijspellen probeer ik dit vaak te doen. Om juist de twee verschillende groepjes door elkaar te gooien en bij elkaar in het team te zetten om elkaar te stimuleren. De 'schoffies' zijn vaak wel wat feller, als je die dan in een groep zet met wat 'rustige' jongens dan zie je dat ze elkaar toch op sleeptouw nemen. In het veld zijn ze dan ineens wel één.

Rick: Ik heb gezien dat gezelligheid en gekkigheid ook belangrijk is bij jou, zeker voor en na een training of wedstrijd. Je gaat dus leuk met die kinderen om, zelfs tot het punt waarop de kinderen jou gaan volgen op verschillende social-media. Vindt je dat soms niet lastig?

Rodney: (lacht) Ja dat klopt inderdaad, ik heb al aardig wat kinderen op social media. Het klopt inderdaad dat je af en toe wel moet opletten met wat je neerzet. Niet dat er veel gekke dingen op staat maar bijvoorbeeld als ik op vrijdagavond neerzet dat ik een biertje aan het drinken ben en de volgende dag is er weer een wedstrijd, dan kan ik dat niet zomaar neerzetten natuurlijk. Het is ook wel erg leuk, want als je bijvoorbeeld een foto van Olympia op social-media zet dan zie je altijd die jongens eronder reageren en dat vind ik wel leuk. Ze houden me toch een beetje in de gaten. Ik volg ze zelf ook terug en dan moet ik soms ook wel weer lachen, doet me dan denken aan vroeger. Maar toen hadden we Hyves dat was anders(lachend).

Rick: Heb je nog advies voor jonge jongens die misschien trainer willen worden?

Rodney: Ja, doen wat je niet laten kan. Als jij denkt: ik wil trainer worden, doe dat dan. Begin bij een lager elftal om vanuit daar weer verder te komen. Probeer wel mensen te zoeken waar je jezelf aan vast kan houden, denk aan een Hoofd Jeugdopleiding(HJO), de trainer van het eerste team. Praat veel met andere over je trainingen, je visie, wat je wilt doen om die jongens beter te maken. Ik vind wel dat je als een beginnende trainer voor alles open moet staan, voor zowel positieve- als negatieve feedback. Je moet met alles kunnen omgaan, er komen ook ouders waarmee je moet leren omgaan. Jezelf normaal opstellen en geen gekke

dingen doen vind ik belangrijk, vanuit daar moet je lekkere je voetbalvisie op de jongens overbrengen. Uiteraard moet je ook altijd vragen stellen, al heb je vragen over een training of een bepaalde oefening kan je dit altijd vragen aan andere trainers of aan een HJO.

Rodney, enorm bedankt voor het interview. Leuk om met je gesproken te hebben! Ik wens je veel succes volgend jaar met je nieuwe team en ook met je TC3.

Interview door Rick Kraaijeveld voor clubblad De Olympiaan in 2017